

“Huddersfield” Uglješe Šajtinca u režiji Renea Medveška nastavlja niz sjajnih predstava u ZKM-u

Bojana Radović // Zagreb

DRAMA O SAMOĆI LIKOVA KOJI SAMO TRAŽE SVOJ DOM

Tekst nagrađivanoga srpskog dramatičara kroatizirao je i adaptirao dramaturg Tomislav Zajec s punim razumijevanjem svih likova

Premijerom “Huddersfielda” nagrađivanoga srpskog dramatičara Uglješe Šajtinca ZKM je u subotu nastavio svoj veliki niz izuzetno uspješnih predstava.

To je duboko ljudska priča o izgubljenoj mladosti snažno označenoj ratom, priča u kojoj tek nekoliko likova, u jednoj pijanoj i napušenoj noći, jasno pokazuju sudbine mnogih na ovim prostorima koji su devedesetih bježali iz JNA, da bi početkom dvijetisućitih bježali od vlastite nemoći i izgubljenosti.

Dramu je kroatizirao i adaptirao Tomislav Zajec. Tako je Zrenjanin postao Karlovac, Raša je

Damir Šaban igra Oca, alkoholičara, na način koji se u nas rijetko vidi, a Dado Ćosić kao Rac posebno je fascinantna u trenutku iskupljenja

postao Rac, a sve ostalo upisao je u sudbinu ovih prostora.

Redatelj Rene Medvešek s mnogo osjećaja čita sve svoje junake. On i Zajec razumiju ih noseći svoje sudbine i ožiljke. Ovo je majstorski režirana predstava u kojoj se sve čini naoko zadanim, kao da drukčije nije ni moguće, a upravo je tu sigurnost i jedinstvenost u kazalištu najteže postići. Priča se odvija u jednom zapuštenom i devastiranom stanu, na jednom trosjedu i fotelji. Stalna Medveškova suradnica Tanja Lacko scenu ipak postavlja na nekoliko nivoa, a junaci dolaze i odlaze svojevrsnom rampom, vješto stvorenom “pustom” za Ivana i njegova tumananja. On je čovjek kroz čiju se duboku psihozu prelama izgubljenost svih ostalih likova, ali i zrcali njihova odgovornost.

Utopljeni u sivilu

Kostimografkinja Doris Krištić pak iz svojih kostima briše boje, uranja junake u sivilo, naglašava da je i Milica, tekućica drugog razreda srednje škole, na istom putu. Tek je Igor, onaj koji nakon deset godina stiže iz Huddersfielda, drukčiji, ali njegovo je sivilo unutra i on će to spremno priznati.

Veličina je drame Uglješe Šajtinca i ove predstave u intimi likova koja postupno izranja pred gledateljima. Da, otac je nemilosrdni alkoholičar, ali slama ga pomisao da je njegov sin mrtav, dok on samo spava uronjen u noćnu moru, majice polivene kečapom. Da, Rac točno čita svijet oko sebe, vješto ga svodi na

formule, a opet, dubina njegove izgubljenosti otkrije se u trenutku kada prizna koliko je točno godina, mjeseci i dana prošlo od kraha njegove ljubavne veze, one za koju je vjerovao da je njegov put u dom. Svi junaci ovdje žele samo to: dom, svoje mjesto u ovom svijetu, i svi su sami, što im u pjesmi “Puž” poručuje onaj kojeg je život do ranih tridesetih i najviše ranio.

Završetak s krikom boli

Sjajne smo uloge vidjeli: nevjerojatnog Dadu Ćosića u glavnoj ulozi Raca, odlučnog u ljutnji i nemoći, ali posebno fascinantnog u trenutku isprike, iskupljenja, kada staje na stranu još slabijega. Upravo je Mateo Videk u (ovdje najtežoj) ulozi Ivana istinsko glumačko iznenađenje ove predstave, dokaz da je ansambl ZKM-a najbolji mogući inkubator glumačkih velikana. Adrian Pezdirc je Igor, onaj koji je otišao, moćna potpora i protuteža svih koji su ostali.

Četverokut mladih junaka zatvaraju Robert Budak kao onaj koji i dalje sve pokušava radom i novcem te mlada Tina Orlandini kao Milica, čvrsta u ulozi jedine žene u muškoj izgubljenosti. Damir Šaban u ulozi Oca ostvario je ono što se na našim kazališnim scenama rijetko vidi, ulogu alkoholičara koja je savršeno stvarna i bez natruhe karikature. Filip Nola u malenoj epizodi “crta” mnoge kvaziintelektualce koji spas nalaze u domoljublju. Nije stoga čudno što kraj predstave pripada “Lijepoj našoj”, drvenom kipu u kriku boli. ●